

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Σύγχρονη Αριστερά, σύγχρονη Δεξιά

Πότε άραγε θα ξεμπερδέψει η χώρα με τις ιστορικές της εκκρεμότητες; Πόσο καιρό θα χρειασθεί ακόμη, δέκα, είκοσι χρόνια; Βρισκόμαστε στο 2016. Ο κόσμος γύρω μας έχει αλλάξει θεαματικά. Οι Κινέζοι έχουν γίνει πρακτικοί καπιταλιστές, το Βιετνάμ διοργανώνει επίσημες επισκέψεις για επενδυτές και η Κούβα... το σκέπτεται. Οι γειτονικές μας χώρες βίωσαν το όνειρο του υπαρκτού σοσιαλισμού και τώρα προσπαθούν με όρεξη, με νύχια και με δόντια, να καλύψουν το έδαφος που έχασαν και να μας φτάσουν. Εμείς συζητάμε ακόμη μήπως ήταν χαμένη ευκαιρία ότι δεν πήγαμε από τη λάθος πλευρά της Ιστορίας το 1944, εκείνοι θεωρούν τους εαυτούς τους πολύ, πολύ άτυχους.

Στην Ελλάδα του 2016 ένας κόσμος είναι ακόμη προσκολλημένος στον Εμφύλιο, στον Βελουχιώτη, στη δολοφονία του Λαμπράκη και σε άλλα σύμβολα και επεισόδια. Αυτό ήταν κατανοητό το 1974, το 1981, άντε το 1985. Το κομμάτι της κοινωνίας που ένιωθε αποκλεισμένο από το «σύστημα» και βίωσε την καταπίεση των μηχανισμών του κράτους έως το τέλος της δικτατορίας είχε οργή μέσα του. Από τότε, όμως, έχουν περάσει πολλές δεκαετίες. Η Ελλάδα δεν έχει πρόβλημα δημοκρατίας εδώ και πολύ καιρό. Τα ξερονήσια είναι έρημα και κουβαλάνε μνήμες, αλλά δεν θα ξανανοίξουν, γιατί έκλεισε μια για πάντα αυτός ο κύκλος. Η Δεξιά και το Κέντρο ζήτησαν τις συγγώνες τους για εκείνη την περι-

οδο. Η Δεξιά με τους ιδεολογικούς της εκπροσώπους έφτασε στο σημείο να ντρέπεται να συμμετάσχει στον δημόσιο διάλογο για το τι συνέβη τη δεκαετία του 1940. Μια μερίδα της μεταλλάχθηκε τόσο πολύ από την αγωνία να πάει με τον ρουν των γεγονότων, που λίγο έλειψε να βάζει και εκείνη πορτρέτο του Αρη Βελουχιώτη στα γραφεία της, να υιοθετεί άκριτα αντιδυτικά σλόγκαν και να διαγωνίζεται σε λαϊκισμό.

Η Ιστορία είναι για τους ιστορικούς τώρα πια, που ελπίζουμε ότι μπορούν να κάνουν τη δουλειά τους πέρα από ιδεολογικές αγκυλώσεις. Η μνήμη είναι συλλογική και τη σεβόμαστε, αλλά δεν μπορεί να δικαιολογεί καμία ανηθικότητα ή ακρότητα ούτε και να γίνεται φθινό εργαλείο

προπαγάνδας. Αυτός ο τόπος ενώθηκε με πολύ κόπο. Η εθνική συμφιλίωση επήλθε και ολοκληρώθηκε τη δεκαετία του 1980. Είναι εγκληματικό να ανοίγουν πάλι πληγές, να δικάζεται ένας λαός ξανά το 2016. Το ίδιο γραφικό είναι βεβαίως και εκείνοι που βλέπουν εφιάλτες ενός τρίτου και τέταρτου γύρου, λες και μια «χύμα» αλλά ευρωπαϊκή χώρα σαν την Ελλάδα θα μπορούσε ποτέ να μπει στον ζουρλομανδύα ενός αυταρχικού νεοσταλινικού μοντέλου. Χρειαζόμαστε μια σύγχρονη Αριστερά, όχι την εθνολαϊκίστικη εκδοχή που ζήσαμε. Και μια σύγχρονη Δεξιά, που δεν θα ντρέπεται γι' αυτά που πιστεύει και δεν θα μοιάζει με μια μπαρόκ αριστεροδεξιά εκδοχή αστικού κόμματος.

Η ΑΥΓΗ Του Ανδρέα Μπούσιου

Ο Κ. Μητσοτάκης και η... προφητεία

Ανένδοτο κατά της Ε.Ε. και του ΔΝΤ ξεκινά η Ν.Δ. μετά τη δρομολόγηση της συμφωνίας για την αξιολόγηση και το χρέος από την κυβέρνηση.

Το σχέδιο αποφασίστηκε με κανόνες μυστικότητας στα πρότυπα της Φιλικής Εταιρείας, γιατί μετά από τις δηλώσεις του Ευ. Βενιζέλου ότι υπάρχουν Νεοδημοκράτες που στηρίζουν τον Τσίπρα, κατάλαβαν ότι κάτι σάπιο υπάρχει στο Βασίλειο της Νεοδημοκρατίας και δεν ήθελαν να διαρρεύσει τίποτα.

Από τα λίγα πράγματα που καταφέραμε να μάθουμε είναι η ημερομηνία έναρξης του ανένδοτου, τον δημοσιογράφο που θα παίξει ρόλο κλειδί και ποιές εισηγήσεις δεν πέρασαν.

Για να ξεκινήσουμε αντίστροφα, δεν πέρασε η πρόταση να πάνε σε μέντιουμ και να λύσουν τα μάγια που έκανε ο Τσίπρας σε Λαγκάρντ και Σόιμπλε.

Δεν πέρασε επίσης η πρόταση να εκλεγεί πρόεδρος 15μελούς στο Κολλέγιο Αθηνών ο Κυριάκος Μητσοτάκης γιατί, αν και θεωρήθηκε έξυπνη ενδιάμεση λύση μέχρι να πάει στο Μαξίμου, κρίθηκε αρκούτως κομμουνιστική.

Επίσης οριακά δεν έγινε δεκτή η πρόταση να πάει ο Κυριάκος στις 24 Μαΐου έξω από το Eurogroup και να απειλεί ότι θα αυτοπυρποληθεί.

Τέλος, με ευρεία πλειοψηφία μπήκε φρένο στην ιδέα να πάει Ζάππειο και να κηρύξει τον ανένδοτο.

Τώρα, σύμφωνα με αποκλειστικές πληροφορίες της στήλης, αποφασίστηκε ομόφωνα ο ανένδοτος κατά της Ε.Ε. και του ΔΝΤ που έχουν προσκυνήσει τον Τσίπρα. Θα ξεκινήσει στις 23 Μαΐου, την προηγούμενη του Eurogroup, με συνέντευξη που θα παραχωρήσει ο Κυριάκος Μητσοτάκης σε γυναίκα δημοσιογράφο.

Όπως οι επεσήμαναν όλοι, η Άννα Παναγιωταρέα δεν είναι ένα τυχαίο πρόσωπο. Όχι μόνο είναι η δημοσιογράφος που ανέδειξε τον Τσίπρα αλλά είχε κάνει το 1990 και την προφητική δήλωση: «Αλέξη, σήμερα είσαι 17 χρόνων, αν μου δώσει ο Θεός χρόνια να ζήσω, θα σε έχω και πάλι κάποια στιγμή απέναντί μου. Εγώ θα είμαι μια απλή δημοσιογράφος και εσύ αρχηγός κόμματος».

Αν και τώρα κάνει αντίστοιχη δήλωση, όπως εκτιμούν από την Συγγρού, τότε τίποτα δεν θα μπορεί να σταματήσει την πορεία του Κυριάκου προς το Μέγαρο Μαξίμου.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Η τριπλή παγίδα

«Μπορείτε να μας κατηγορήσετε ότι είχαμε αυταπάτες, όχι όμως ότι είπαμε ψέματα» είπε ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας στην ομιλία του στη Βουλή απευθυνόμενος στον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης, ο οποίος έχει κάνει ψωμοτύρι τις καταγγελίες για τον ψεύτη Τσίπρα και για τη μεθοδευμένη εξαπάτηση του λαού από τον ΣΥΡΙΖΑ. Για τους αντιπάλους του Τσίπρα αυτή η φράση αποδεικνύει, πέραν πάσης αμφιβολίας, ότι η χώρα διοικεί μια συμμορία αδιότακτων που έχει επικεφαλής έναν επικίνδυνο δημαγωγό. Και γι' αυτό ζητούν, εσχάτως όχι με το πάθος που το έκαναν μέχρι τώρα, να παραιτηθεί και να οδηγηθεί η χώρα σε εκλογές προκειμένου να έρθει στην εξουσία ένα κόμμα που ισχυρίζεται πως έχει υπογράψει συμβόλαιο με την ειλικρίνεια και το οποίο, όπως δηλώνει ο αρχηγός του, θα λείει στον λαό την αλήθεια και μόνο την αλήθεια αδιαφορώντας για το κόστος. Καθόλου πρωτότυπο, αλλά τι να κάνουμε, μέσα στο παιχνίδι της πολιτικής είναι τα παχιά λόγια. Είναι σύνθηρες οι αντιπολιτεύσεις να εγκυλώνουν τις κυβερνήσεις ότι έλεγαν χοντρά ψέματα όταν δεν ήταν στα πράγματα για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των πολιτών, δεν είναι όμως σύνθηρες πρωθυπουργοί να παραδέχονται, έστω εμμέσως, ότι είχαν αυταπάτες. Νομίζω ότι ουδείς πρωθυπουργός, εκτός από τον Τσίπρα, έχει κάνει τέτοιου είδους ομολογία, τουλάχιστον την περίοδο της μεταπολίτευσης. Κι αν υπήρχαν περιπτώσεις που η γενναία αυτοκριτική ήταν επιβεβλημένη και θα μπορούσε να αποβεί και λυτρωτική για τους ίδιους και τα κόμματά τους, αφού η απόσταση που χώριζε τις επαγγελίες από την εφαρμοσμένη πολιτική ήταν χαώδης και δεν μπορούσε να γεφυρωθεί με ρητορικά τεχνάσματα και γλυκερές εξιδανικεύσεις.

Χαρακτηριστικότερες ήταν αυτές του Ανδρέα Παπανδρέου και του Κώστα Καραμανλή. Ο πρώτος είχε υποσχεθεί ακόμη και σοσιαλιστικό μετασχηματισμό και ο δεύτερος φιλοδοξούσε να συνδέσει το όνομά του με την επανίδρυση του κράτους. Το τι τελικώς έγινε δεν χρειάζεται να το πούμε. Είναι ορατό διά γυμνού οφθαλμού. Ο «σοσιαλισμός» αλλα ΠΑΣΟΚ σίγουρα δεν θα καταγραφεί στα χειρίδια της πολιτικής επιστήμης ως κάτι θετικό για τη θεωρία και την πράξη των ριζοσπαστικών κινημάτων, ενώ τα περί επανίδρυσης του κράτους της Νέας Δημοκρατίας του Κώστα Καραμανλή ακούγονται σαν ένα κακόγουστο αστείο. Ωστόσο,

και οι δύο πολιτικοί, παρά την εκκωφαντική ανατισοιχία λόγων και έργων, παραμένουν πολύ ψηλά στην εκτίμηση των οπαδών τους, που δεν είναι λίγοι. Ο Ανδρέας Παπανδρέου θεωρείται ακόμη και σήμερα ο δημοφιλέστερος και ο πιο επιτυχημένος πρωθυπουργός της Ελλάδας, ενώ ο δεύτερος, αν και απόμαχος, αν και επιδεικτικά απών από τις πολιτικές διεργασίες, είναι για τους περισσότερους ψηφοφόρους της Νέας Δημοκρατίας η χρυσή εφεδρεία και για την παράταξή του και για τη χώρα.

Στην αντιπολίτευση και στη μιντιακή ελίτ ακόμη δεν έχουν κωνέψει πως ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε τις εκλογές του Σεπτεμβρίου. Δεν μπορούν δηλαδή να εξηγήσουν πως ένα κόμμα που είχε στις σημαίες του την κατάργηση των μνημονίων και της λιτότητας, που πίστευε ότι θα πετύχει τους στόχους του επειδή το ήθελε και επειδή είχε το δικίωμα το μέρος του, κατάφερε να επικρατήσει με μεγάλη άνεση στις κάλπες αν και ηττήθηκε στις διαπραγματεύσεις με τους θεσμούς, απομονώθηκε στην Ευρώπη, αναδιπλώθηκε θεαματικά, ακύρωσε το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, διασπάστηκε και υπέγραψε μια συμφωνία εξίσου επώδυνη με τις προηγούμενες. Αντί για συντριβή, πήρε παράταση ζωής. Επειδή δεν επιτρέπεται να πουν ότι οι ψηφοφόροι είναι πλίθιοι, ψάχνουν ακόμη τις αιτίες. Ας κοιτάξουν λίγο πιο προσεκτικά τη διαδρομή τους και τα πεπραγμένα τους και ενδεχομένως να βγάλουν συμπέρασμα γιατί οι πολίτες έδωσαν μια δεύτερη ευκαιρία στην Αριστερά που πορεύτηκε με αυταπάτες. Ωστόσο, η κατάσταση σήμερα, παρά τη διαφανόμενη έγκριση της αξιολόγησης και παρά την προσπάθεια της κυβέρνησης να καλλιεργήσει κλίμα αισιοδοξίας ότι η χώρα γυρίζει σελίδα και σύντομα θα μπει σε τροχιά ανάπτυξης, είναι εξαιρετικά δύσκολη.

Η χώρα για έξι χρόνια πλύσσεται βάνουσα από την κρίση. Η φοροδοτική ικανότητα των πολιτών έχει εξανεμιστεί, η ανεργία δεν λείει να ξεκολλήσει από το 26%, η ανασφάλεια για το αύριο είναι διάχυτη. Ο πρωθυπουργός επικαλέστηκε τη «θεωρία του ελατρίου» σε ό,τι αφορά την ελληνική οικονομία και φαίνεται να περιμένει θετικές εξελίξεις στην Ευρώπη. Ελπίζει ότι θα υπάρξει αλλαγή των συσχετισμών. Μένει να αποδειχθεί αν είναι δυνατόν να συμβούν όλα αυτά ή αν έχουμε να κάνουμε με νέες αυταπάτες.